FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 29. SEPTEMBER 1981 [1]

Høje Domstol.

1. Genstanden for nærværende præjudicielle sag er fortolkningen af en bestemmelse i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1466/73 af 31. januar 1973 om de nærmere bestemmelser for anvendelsen af ordningen med udligningsbeløb »tiltrædelse« som ændret ved forordning nr. 1466/73 af 30. maj s.å. Som bekendt blev de i sagen omhandlede udligningsbeløb indført ved akten vedrørende vilkårene for kongeriget Danmarks, Irlands og Det forenede Kongeriges tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber. Ifølge tiltrædelsesaktens artikler 51 og 52 kunne fællesskabsmyndighederne i overgangsperioden fastsætte priserne for landbrugsprodukter i de nye medlemsstater på et andet niveau end det fælles preisniveau. Ifølge tiltrædelsesaktens artikel 55, stk. 1, skulle sådanne forskelle udlignes efter en ordning med udligningsbeløb, som i samhandelen mellem de nye medlemsstater indbyrdes og med Fællesskabet i dets oprindelige udstrækning skulle opkræves af importstaten eller ydes af eksportstaten.

Beløbene blev derefter i løbet af den fem års-overgangsperiode gradvis nedsat i takt med den årlige tilpasning mellem de i de nye medlemsstater fastsatte priser for landbrugsvarer og de fælles priser, som blev fastsat ved begyndelsen af hvert produktionsår.

Det fremgik bl.a. af betragtningerne til Rådets forordning nr. 229/73 af 31. januar 1973 om fastlæggelse af de almindelige regler for ordningen om tiltrædelsesudligningsbeløb inden for kornsektoren, at det var formålet med udligningsbeløbene under tilfredsstillende vilkår at tillade udveksling af produkter mellem to medlemsstater med forskellige prisniveauer. Forordningen bestemte derfor, at en korneksportør i en medlemsstat med højere priser skulle have udbetalt et udligningsbeløb, og at importøren i en medlemsstat med lavere prisniveau skulle betale et udligningsbeløb. Som jeg havde lejlighed til at udtale i mit forslag til afgørelse i sag 6/78, Union française de céréales (Sml. 1978, s. 1686), som onhandlede eksport fra de oprindelige medlemsstater til de nye medlemsstater (hvor kornpriserne var lavere), var formålet med ordningen med tiltrædelsesudligningsbeløb i det væsentlige identisk med formålet med eksportrestitutionerne ved udførsel til tredjelande. I begge tilfælde ville man nemlig ved hjælp af eksportstøtte overvinde den hindring for eksporten, som skyldtes et højere prisniveau, dels på Fællesskabets område i forhold til tredjelande, dels på det tidligere fællesskabsområde i forhold til de nye medlemsstater. Formålet var naturligvis det samme for så vidt angår de udligningsbeløb, som blev udbetalt eksportørerne i

1 — Oversat fra italiensk.

samhandelen mellem to nye medlemsstater, fordi prisniveauet i én af disse (eksportlandet) var højere end i importlandet.

Med hensyn til udligningsbeløbenes størrelse bemærkes, at de, der skulle anvendes i samhandelen mellem Fællesskabet i dets oprindelinge udstrækning og en af de nye medlemsstater, var lig med forskellen mellem de af de kompetente fællesskabsinstitutioner fastsatte priser for den pågældende nye medlemsstat og de fælles priser (jf. tiltrædelsesaktens artikel 55, stk. 2, og artikel 1 i Rådets forordning nr. 229/73). De udligningsbeløb, der fandt anvendelse i samhandelen mellem de nye medlemsstater, var derimod lig med forskellen mellem de beløb, som blev anvendt i samhandelen mellem hver af de nye medlemsstater og Fællesskabet i dets oprindelige udstrækning (jf. tiltrædelsesaktens artikel 55, stk. 3, og artikel 3 i forordning nr. 229/73).

Det må i nærværende sag ikke glemmes, at der ifølge artikel 6 i forordning nr. 229/73 kunne indføres en ordning med forudfastsættelse af udligningsbeløb i lighed med, hvad der gælder i forbindelse med de importafgifter og eksportrestitutioner, som anvendes i samhandelen med tredjelande. Ordningen blev gennemført ved Kommissionens forordning nr. 3280/73 af 4. december 1973, der bl.a. bestemte, at der ved fastsættelse af udligningsbeløbet skulle anvendes den på dagen for indgivelse af ansøgning om forudfastsættelsesattest gældende sats. Gyldighedsperioden for attesten var begrænset; på den anden side kunne én i en af de oprindelige medlemsstater udstedt attest også anvendes i en anden af disse stater. For korn skulle der stilles en sikkerhed på tre regningsenheder pr. ton; sikkerhedsstillelsen blev frigivet efter fremlæggelse af bevis for afslutning af toldformaliteterne, jf. artikel 8 i forordning nr. 3280/73, hvorved der også krævedes bevis for, at produktet havde forladt den medlemsstats område, hvor disse formaliteter var blevet opfyldt.

Det skal endelig understreges, at udbetalingen af udligningsbeløbet til eksportøren i henhold til artikel 5 i Kommissionens forordning nr. 269/73, som ændret ved forordning nr. 1466/73, ligeledes kun kunne finde sted, når det var bevist, at produktet havde forladt den medlemsstats geografiske område, hvor udførselstoldformaliteterne var blevet opfyldt. Beviset skulle føres ved fremlæggelse af det såkaldte kontroldokument, T 5, attesteret af bestemmelseslandets myndigheder, med bl.a. følgende erklæring fra eksportøren: »Bestemt til afsætning til forbrug«. De forskellige sproglige versioner af bestemmelsen er imidlertid ikke overensstemmende, og den nationale rets usikkerhed angår netop dette punkt.

2. Jeg vil nu kort sammenfatte de faktiske omstændigheder. Den 29. juli 1975 udstedte de danske myndigheder til firma Töpfer, Hamburg, der driver handel med korn på internationalt plan, en forudfastsættelsesattest vedrørende tiltrædelsesudligningsbeløb for eksport af 5 000 tons hvede fra Danmark til Det

forenede Kongerige. Udligningsbeløbet udgjorde 24,05 RE pr. ton (til fordel for eksportfirmaet), og der blev i denne anledning stillet den krævede sikkerhed. Attesten var gyldig til den 26. september 1975. Den 27. august s.å. fik Töpfer desuden hos de belgiske myndigheder forudfastsat tiltrædelsesudligningsbeløb for import af hvede fra Danmark og Det forenede Kongerige til en medlemsstat i Fællesskabet i dets oprindelige udstrækning. Beløbet udgjorde 2 RE pr. ton (som påhvilede importfirmaet). Også ved denne lejlighed blev der stillet sikkerhed.

Den 4 september 1975 indgik Töpfer aftale om salg af 1 800 tons dansk hvede til firmaet Bremer Rolandmühle i Bremen. Den 15. september solgte Töpfer 1 800 tons dansk hvede til 63 UKL pr. ton til det engelske firma, Dalgety Franklin Ltd., Norwich; imidlertid tilbagekøbte Töpfer partiet af firmaet til 66,35 UKL pr. ton den følgende dag (16. september). I mellemtiden havde Töpfer ved telex af 15. og 19. september chartret tre skibe hos et engelsk rederi til at transportere det pågældende hvedeparti fra Danmark, hvorved der blev afgivet følgende instruks: »For destination Lowestoft« — »discharging and reloading into same vessel« — »final destination: Bremen«. De pågældende 1 800 tons dansk hvede blev således transporteret til Lowestoft i Det forenede Kongerige, hvor den i det mindste delvis blev oplagret i firma Lowestoft Storage Shipping Co.'s siloanlæg for firma Dalgety Franklin's regning. Straks efter at indførselsformaliteterne var bragt i orden, blev hvedepartiet atter indladet i samme fartøjer og reeksporteret til Bremen.

På grundlag af forudfastsættelsesattesten af 29. juli fik firma Töpfer i Danmark udbetalt et udligningsbeløb på 287 500 DKR (hvilket svarer til ca. 20,63 RE pr. ton) og fik frigivet den stillede sikkerhed. Ved den efterfølgende afslutning af indførselsformaliteterne i Tyskland betalte firmaet 2 RE pr. ton i udligningsbeløb på grundlag af den i Belgien den 27. august opnåede attest. Firma Töpfer havde imidlertid på blanketten »kontroleksemplar T 5«, som behørigt var attesteret af de britiske myndigheder og forevist de danske myndigheder, erklæret, at partiet var bestemt til afsætning til forbrug i Storbritannien. Som det fremgår af redegørelsen af de faktiske omstændigheder, var erklæringen urigtig, hvorfor den danske statsadvokat for særlig økonomisk kriminalitet ved anklageskrift af 14. november 1979 rejste tiltale mod de ansvarlige i firma Töpfer for overtrædelse af lov nr. 595 af 22. december 1972 om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer og nedlagde påstand om tilbagebetaling af de uberettiget udbetalte udligningsbeløb.

De tiltalte har under straffesagen erkendt, at det allerede inden varens udførsel fra Danmark i sidste ende var meningen at levere den til en af firma Töpfer's kunder i Forbundsrepublikken Tyskland i overensstemmelse med kontrakten af 4. september 1975. De har imidlertid gjort gældende, at intet i de fællesskabsretlige regler var til hinder for, at varen efter at være bragt i fri omsætning i Storbritannien, blev genudført til Forbundsrepublikken Tyskland.

Af beslutning vedtaget den 17. oktober 1980 af Københavns byret fremgår, at retten finder det nødvendigt at få fastslået betydningen af artikel 5, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 269/73, som ændret ved forordning nr. 1466/73, under hensyn til de indbyrdes afvigende sproglige versioner og i betragtning af det af anklagemyndigheden anførte, hvorefter bestemmelsen anvendes forskelligt i de forskellige medlemsstater. Retten har derfor i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er en medlemsstat (A) i et tilfælde, hvor den har udstedt en forudfastsættelsesattest vedrørende tiltrædelsesudligningsbeløb ved udførsel af hvede til en anden medlemsstat (B), berettiget til i medfør af artikel 5, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 269/73 som ændret ved artikel 2 [1] i forordning (EØF) nr. 1466/73 at nægte betaling af beløbet til den berettigede, såfremt hveden toldteknisk er bragt i fri omsætning i B, og den berettigede forelægger et i B udstedt kontroldokument, som nævnt i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2315/69, bl.a. med oplysningen »Bestemt til afsætning til forbrug« eller »Für den freien Verkehr bestimmt«, men hveden udelukkende er bragt i fri omsætning i B med henblik på reeksport umiddelbart efter til en tredje medlemsstat (C)? Det er i denne forbindelse forudsat, at reglerne vedrørende tiltrædelsesudligningsbeløb iagttages ved udførslen fra B til C.«

1 — Skal være artikel 1.

3. Artikel 5, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 269/73 er således afgørende for det af retten i hovedsagen rejste spørgsmål. Jeg har allerede nævnt, at den pågældende artikel omhandler bevisligheder, som skal tilvejebringes for at få udbetalt tiltrædelsesudligningsbeløbet; hvis bevislighederne ikke kan tilvejebringes, kan udbetaling ikke finde sted. Jeg finder derfor, at bestemmelsen via beviskravet i forbindelse med udbetalingen fastsætter de konkrete betingelser for retten til udbetaling af udligningsbeløbet (der er fastsat yderligere betingelser i andre af forordningens artikler, f.eks. artikel 7).

Kravet til dokumentation er mere vidtgående i stykke 2 end i stykke 1, når udligningsbeløbet er korrigeret med toldens incidens, eller når det er større end den laveste eksportrestitution, der anvendes på det pågældende produkt på dagen for udførslen, eller når udligningsbeløbet anvendes på et produkt, for hvilket der ikke er fastsat nogen restitution. Specielt bestemmer sidste afsnit, hvorledes det skal dokumenteres, at indførselsformaliteterne er opfyldt, og den told og de afgifter med tilsvarende virkning, som er betalbare i bestemmelsesmedlemsstaten, er opkrævet. Dette afsnit lyder i den i Kommissionens forordning nr. 1466/73 ændrede affattelse således: »Den i foregående afsnit nævnte dokumentation tilvejebringes ved forelæggelse af det i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 2315/69 omhandlede kontroldokument ...« Dernæst angiver artikel 1 i forordning nr. 1466/73 de rubrikker i kontroleksemplaret med »særlige oplysninger«, som skal udfyldes, og anfører (under litra b)):

»104 ved overstregning af det ikke ønskede og tilføjelse af en af følgende oplysninger: Bestemt til afsætning til forbrug; Für den freien Verkehr bestimmt; intended for entry for home use; Destiné a être à la consommation; destinato ad essere immesso in consumo; bestemd om in het vrije verkeer te worden gebracht«. Endelig foreskriver artikel 1, at det kompetente toldsted i bestemmelsesmedlemsstaten udfylder rubrikken »kontrol med anvendelse og/eller bestemmelse« og i rubrikken også anfører den ved indførslen faktisk opkrævede told.

Det spørgsmål, Københavns byret har forelagt Domstolen, skyldes usikkerhed om specielt den oplysning, som skal gives i kontroleksemplarets rubrik 104. Således indebærer oplysningen på fransk »destiné a être mis a la consommation«, som nøjagtigt svarer til de gengivne udtryk på dansk, engelsk og italiensk, at varen ifølge eksportørens angivelse er bestemt til afsætning i importlandet, dvs. at den sendes på markedet i det pågældende land med henblik på de indenlandske forbrugere. De tiltalte i den danske straffesag har derimod fortolket oplysningen på tysk »für den freien Verkehr bestimmt« (den hollandske tekst svarer hertil), således: »bestemt til at overgå til fri omsætning«, det vil i det væsentlige sige bestemt til fortoldning i importlandet. Retsvirkningerne af hver af de to indbyrdes afvigende udtryk er klare, når de fortolkes som ovenfor anført: ifølge det første udtryk kan eksportøren ikke få udbetalt udligningsbeløbet, hvis varen er bestemt til afsætning til forbrug på et andet marked end i det første fortoldningsland; ifølge det andet udtryk er udbetalingen udelukkende afhængig af, at varen er fortoldet i det første land, den er udført til.

4. De tiltalte i hovedsagen har til deres forsvar gjort gældende, at den omtvistede bestemmelse nødvendigvis må fortolkes ensartet og på grundlag af objektive kriterier. Dette er ubestrideligt; det fører imidlertid til et andet resultat end det, de pågældende personer forventer.

Det første argument, som taler imod deres opfattelse, kan udledes af en nærmere undersøgelse af den tykse (og tilsvarende hollandske) version af artikel 5, stk. 2. Kravet om, at varen skal være bestemt til at overgå til fri omsætning (»für den freien Verkehr bestimmt«) i den bestemmelsesstat, for hvilken forudfastsættelsen af udligningsbeløbet har fundet sted, er ikke opfyldt allerede ved afslutningen af toldformaliteterne (på tysk: »Abfertigung«), som udelukkende er en nødvendig betingelse for at bringe varen på markedet i den pågældende stat. Hvis varen ikke efterfølgende udbydes til salg på markedet, tilbydes mulige købere i bestemmelsesstaten eller ikke finder nogen køber, realiseres hensigten, nemlig at der skal *handles*, slet ikke. Det må her erindres, at salget i nærværende sag til det engelske firma Dalgety Franklin Ltd. (som fandt sted den 15. september 1975), dagen efter blev fulgt op af selskabet Töpfers tilbagekøb; da varen således ankom til den engelske havn Lowestoft, tilhørte den eksportfirmaet.

Det er imidlertid vigtigt generelt at understrege, at den tyske og hollandske

ordlyd kan fortolkes, så den stemmer overens med ordlyden på de øvrige fællesskabssprog. Det fælles element er importstatens marked: efter min mening fremgår det af samtlige sproglige versioner, at varen skal være bestemt til det indenlandske marked, og det er derfor en misforståelse ud af den tyske version at fortolke udtrykket »für den freien Verkehr bestimmt« i snæver og formel betydning, som overgået til fri omsætning (dvs. fortoldet). Det er i øvrigt indlysende, at man, når en sproglig tekst teoretisk kan fortolkes på to måder, må foretrække den fortolkning, som mest nærmer sig paralleltekserne på de øvrige sprog. Det skal desangående bemærkes, at det allerede anførte krav om ensartet fortolkning er endnu tydeligere her, idet den pågældende artikel angiver oplysningerne vedrørende varens bestemmelse på alle Fællesskabets sprog uanset den sproglige version af forordning nr. 1466/73. Det skulle have vakt de pågældendes opmærksomhed; de hævder derimod udelukkende at have støttet deres adfærd på den tyske version, som de har fortolket i overensstemmelse med deres interesser.

Der er et yderligere argument til fordel for en ensartet fortolkning af de forskellige versioner. Den omhandlede bestemmelse begrundes i fjerde betragtning til forordning nr. 269/73 (»considerando che, quando l'importo compensativo concesso dallo Stato di partenza è o superiore alla restituzione all'esportazione verso i Paesi tersi o rettificato in funzione dell'incidenzia dei dazi doganali riscossi nello stato membro importatore, sia per evitare abusi, sia per concedere un importo di compensazione adeguato, è necessario richiedere la prova della *immissione al consumo nello Stato membro di destinazione)*[1]. I den danske udgave af forordning nr. 269/73 er der imidlertid i betragtningens sidste sætning anvendt udtrykket udbudt i *fri omsætning* i bestemmelsesmedlemsstaten; i artikel 1 i den danske udgave af forordning nr. 1466/73 tales der imidlertid — som tidligere nævnt — om afsætning til forbrug. Den omstændighed at begge udtryk anvendes i samme sproglige udgave viser klart, at udtrykkene ifølge fællesskabslovgiveren betyder det samme. De pågældende burde i nærværende sag have taget dette i betragtning, eftersom deres ansøgning om forudfastsættelse af udligningsbeløbet blev indgivet til de danske myndigheder.

5. Udover de ovenfor fremførte sproglige argumenter, er der ligeledes et afgørende argument vedrørende systematikken. Alle de fællesskabsretlige bestemmelser vedrørende tiltrædelsesudligningsbeløb var begrundet i, at der i en vis periode var forskelle mellem priserne på landbrugsvarer i samhandelen mellem de oprindelige medlemsstater og hver af de nye medlemsstater og imellem de nye medlemsstater indbyrdes. Formålet med bestemmelserne var som bekendt at muliggøre frie varebevægelser for landbrugsvarer inden for Fællesskabet ved at udligne disse forskelle. Ordningen indebar derfor, at der fra gang til gang

1 — »Når det udligningsbeløb, der ydes af afsendelsesmedlemsstaten enten er højere end restitutionen ved udførsel til tredjeland, eller er korrigeret med incidensen af den told, der opkræves i importmedlemstaten, viser det sig nødvendigt at forlange bevis for, at produktet er blevet *udbudt i fri omsætning i bestemmelsesmedlemsstaten*, dels for at undgå misbrug, og dels for at kunne yde det passende udligningsbeløb.«

skulle foretages en sammenligning mellem to markeder (eksportstatens og bestemmelsesstatens); udligningsbeløbet blev fastsat på grundlag af denne sammenligning. På baggrund heraf kan det ikke accepteres, at en vare, hvortil der ydes et bestemt udligningsbeløb på grund af det lavere prisniveau i en anden medlemsstat, udelukkende sendes dertil med henblik på toldbehandlingen og straks efter af samme eksportør videresendes til en tredje medlemsstat uden at være udbudt på markedet i den første bestemmelsestat. Noget sådant (der foreligger i nærværende sag) er åbenlyst i strid med hensigten med de hjælpeforanstaltninger, som ydes eksportørerne i form af udligningsbeløb, idet disse foranstaltninger ydes ud fra den forudsætning, at varen udbydes på markedet i bestemmelsesstaten, og fordi det uden fælleskabsstøtte er vanskeligt at konkurrere med de lokale handlende, som er begunstiget af lave priser.

Man kan forenkle dette ræsonnement og anføre, at udligningsbeløbene skal korrigere *samhandelen* mellem to medlemsstater, hvis markedspriser befinder sig på forskellige niveauer. Hvis eksportøren imidlertid har valgt en given medlemsstat som transitland, og varen kort efter skal reeksporteres, er det en sproglig tilsnigelse at anse den pågældende stat som »bestemmelsesstat«. Staten deltager ikke i den konkrete handel, som i virkeligheden afvikles mellem afsendelsesstaten og den endelige bestemmelsesstat.

6. Endelig må man ved fortolkningen af den omhandlede bestemmelse ikke tabe dennes egentlige formål af syne. Jeg har allerede citeret fjerde betragtning til forordning nr. 269/73: ifølge betragtningen er det formålet at »undgå misbrug« og »kunne yde det passende udligningsbeløb«. Hensynet til disse formål kræver bevis for, at varen er udbudt i fri omsætning. I et tilfælde som det foreliggende er der imidlertid klart tale om misbrug: eksportøren beslutter forudgående (jf. både kontrakten af 4. september 1975 mellem firma Töpfer og Bremer Rolandmühle og instruksen til skipperne på de fartøjer, som blev benyttet under transporten), at et parti dansk hvede bestemt for det tyske marked skal via England med det ene formål at få udligningsbeløbet udbetalt. En rent spekulativ transaktion fra eksportørens side, hvorved varens overgang til fri omsætning i medlemsstaten udelukkende består i gennemførelse af toldformaliterne, hvorefter varen reeksporteres, må utvivlsomt i almindelighed anses for misbrug. Det kan tilføjes, at udligningsbeløbet afgjort bliver for stort, hvis det fastsættes med henblik på varens afsætning på markedet i en bestemt medlemsstat (her Storbritannien), og beløbet udbetales en person, der i virkeligheden eksporterer varen til en anden medlemsstat (her Forbundsrepublikken Tyskland).

De pågældende personer har heroverfor gjort gældende, at den eksporterede vares videre vej gennem omsætningen ikke vedrører den handelstransaktion, som udligningsbeløbet er ydet for, og at det ikke skal tillægges betydning, at eksportøren er bekendt med, at varen er

bestemt til reeksport til en anden medlemsstat; de har yderligere anført, at eksportørens hensigter eller subjektive bevæggrunde ikke bør påvirke ordningens anvendelse. At hævde noget sådant er efter min mening klart uholdbart i et tilfælde som det foreliggende, hvor den samme eksportør under en i det væsentlige enkeltstående handelstransaktion har ladet varen gå igennem en medlemsstat udelukkende med henblik på fortoldningen og allerede har sluttet købekontrakt med et firma i en anden medlemsstat samt arrangeret den videre transport til dette land. Selv om spekulationen var blevet gennemført på anden vis, f.eks. ved at man som mellemled på eksportørens vegne havde anvendt en køber i det første bestemmelsesland, mener jeg imidlertid, at det ifølge EF-reglerne om udligningsbeløb måtte konstateres, at eksportøren havde gjort sig skyldig i misbrug. Selv om det således er rigtigt, at varens afsætning på markedet i bestemmelsesstaten ikke kan udelukke senere handelstransaktioner — også på forskellige staters markeder — er det lige så rigtigt, at den eksportør, som har fået udbetalt udligningsbeløbene, reelt ikke må have noget at gøre med den efterfølgende eksport af den af ham oprindeligt eksporterede vare til andre medlemslande. Hans blotte kendskab til en sådan reeksport er naturligvis uden betydning, men hvis det er eksportørens hensigt at drage fordel af støtteordningens tekniske mangler, er dette, hvis det lykkes, utvivlsomt i strid med det almindelige princip om redelighed og ensbetydende med ulovligt misbrug.

Endelig skal det om ordningens tekniske mangler med forlov bemærkes, at det er svært at forstå, hvordan der kan være så betydelig forskel mellem det udligningsbeløb, som eksportøren har fået udbetalt ved at lade det danske korn gå over Storbritannien inden afsendelsen til Forbundsrepublikken Tyskland, og det udligningsbeløb, som han kunne have fået udbetalt ved at sende den samme vare direkte fra Danmark til Forbundsrepublikken. Man må spørge sig selv, om sådanne tekniske mangler i virkeligheden er uundgåelige! Givet er det, at man ved en mere omhyggelig affattelse af forordning nr. 1446/73 og en bred koordinering af de forskellige sproglige versioner i det mindste kunne have undgået en anden mangel (af retsteknisk karakter) og således lette fortolkningen.

7. På grundlag af de fremførte betragtninger foreslår jeg, at Domstolen besvarer det af Københavns byret ved beslutning af 17. oktober 1980 forelagte præjudicielle spørgsmål som følger: Artikel 5, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 269/73, som ændret ved artikel 1 i forordning nr. 1466/73, skal fortolkes således, at der ikke kan udbetales tiltrædelsesudligningsbeløb ved eksport af landbrugsvarer til en ny medlemsstat fra en anden medlemsstat med højere priser, hvis varen ikke efter fortoldningen rent faktisk er bragt på markedet i importstaten, men derimod straks efter fortoldningen reeksporteret af den samme forretningsdrivende til en tredje medlemsstat.